

בית הדין המשפטי המחוזי

מחוז תל-אביב והמרכז – לשכת עורכי הדין בישראל כ"ט ס 121/13

ב"ט ס 121/13		בית הדין המשפטי המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל אביב – יפו		
תאריך:	18.11.2015	אביד - חביד - חביד	עריד, עריד, עריד	גרשוני שרון אולסקי אריח הרכבי ארז

בעניין: ועדת האתיקה הסתהזית של לשכת עורכי
מחוז תל אביב-יפו והמרכז
ע"י ב"כ עוה"ד אקרמן לילך

נדד

הקבלת

תר אבן דינאנה, עריד
ט.ר 8477, ת.ז. 7692942
ע"י ב"כ עוה"ד חנת כהן האר'

הכרעת דין

בפתח הכרעת דין זו, נכמתחייב מהוראות סדר הדין חפולקי, סודיעים אנו כי תחלטנו פח אתר :-

1. לזכות את הנקבלת מעבירות שיוחסולת בכתב הקובללת של אי מתן עזרה לבית המשפט לעשות משפט עפיי סעיפים 54, 1161 ו- 2161 לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א - 1961, (להלן: "החוק") הפרעת לבית המשפט לעשות משפט, הפרת רחבת נאמנות ומסירות ללקוח, על פי סעיף 2 לכללי לשכת עורכי הדין (אתיקה מקצועית), התשמ"ז-1986 (להלן: "הכללים") וסעיפים 54, 1161 ו- 2161 לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א - 1961, כמפורט באישום הראשון בקובללת בתיק כ"ט ס 121/13, בכך שלא הודיע לבית המשפט לענייני משפחה בירושלים שחוצג טיעון עובדתי שאינו נכון בכתב הגנה אותו הנישה בתביעת מוזנות.

יחד עם זאת, כפי שפורט להלן בהכרעת הדין, מצאנו לחרשים את הנקבלת :-

2. בעבירות של טיעון עובדתי ומשפטי בידיעה שאינו נכון, על פי סעיף 34 לכללי לשכת עורכי הדין (אתיקה מקצועית), התשמ"ז-1986 עפיי סעיף 2161 לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א - 1961, מעשים המוגעים בכבוד המקצוע עריבת הדין עפיי סעיפים 53, 1161 לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א - 1961, והתנהגות שאיננה תולמת את מקצוע עריבת הדין, סעיף 3161 לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א - 1961, כמפורט באישום הראשון בקובללת בתיק כ"ט ס 121/13, בכך שהציגה טעון עובדתי שאינו נכון בכתב הגנה אותו תמישת בתביעת מוזנות לבית המשפט לענייני משפחה בירושלים.

3. בעבירות של מעשים המוגעים בכבוד המקצוע עריבת הדין והתנהגות שאיננה תולמת את מקצוע עריבת הדין, עפיי סעיפים 53, 1161 לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א - 1961, כמפורט באישום השני בקובללת בתיק כ"ט ס 121/13, בכך שכינתה מתלונן "נוכל מתועב" וכתבה על התנהלות הקובלת ש- "מצאן דהוא השתגעו!!!".

הקובלנה ומתלך הדין

הקובלנה אשר הוגשה כנגד הנקבלת כוללת שני אישומים.

4. **באישום הראשון** נטען שהנקבלת ייצגה את המתלונן, מר שמעון בר (להלן: "המתלונן" או "מר בר"), בתביעת מזונות לבית המשפט לענייני משפחה בירושלים. נטען שבמגשות הראשונות בין הנקבלת למתלונן לא עלה פגש שכר הטרחה עבור הייצוג והטיפול המשפטי ולא מרד הסכם שכר הטרחה בכתב. בכתב, התגנה אשר הוגש בתביעת המזונות נכתב שהייצוג הוא מרד בוט בשל כך שהמתלונן מוכר לנקבלת אישית מזה כ- 20 שנה, והנקבלת מעולם לא הודיעה לבית המשפט שטענה זו אינה עלה בקנה אחד עם האמור בתגובת הנקבלת לתלונה מיום 6.9.2012, לפיו מעולם לא סוכם בין הצדדים על הנזקת שירותים משפטיים בחינם וכי לא היתה הצדקה לכך. באותה תגובה של הנקבלת נטען שסוכם על גובה שכר הטרחה וכי אין סתירה לכתוב בכתב ההגנה בשל כך שבמועד הגשת כתב התגנה טרם שולם שכר הטרחה כלשהו. לדידה של הקובלת, מכך הציגה הנקבלת טעון משפטי ועובדתי שאינו נכון בפני בית המשפט ובפני הלקוח.
5. לפיכך, הואשמה הנקבלת במבירת של אי מתן עזרה לבית המשפט לעשות משפט, הפרעה לבית המשפט לעשות משפט, הפרת חובת נאמנות ומסיירות ללקוח, טיעון עובדתי ומשפטי בדיעה שאינו נכון, מעשים המוגעים בכבוד המקצוע עריכת הדין והתנהגות שאיננה הולמת את מקצוע עריכת הדין, בהתאם לתוראת החיקוק המפורטות באישום הראשון לקובלת.
6. **באישום השני** הואשמה הנקבלת כי במסגרת תגובתה לקובלת מיום 6.9.2012 כינתה את המתלונן "נוכל מתועב" ובתגובתה לקובלת מיום 31.10.2013 כתבה הנקבלת לגבי הגשת הקובלת, "דומה כי מאן דתוא השתגעווי", וכי התבטאויות אלה עלות כזו עבירות של מעשים המוגעים בכבוד המקצוע עריכת הדין והתנהגות שאיננה הולמת את מקצוע עריכת הדין.
7. הקראה בוצעה ביום 8.9.2014, כאשר הנקבלת אף הגישה ביום 8.6.2014 פטעך אשר כותרתו "תגובה מפורטת לקובלנה".
8. באשר לאישום הראשון חידדה הנקבלת שהיא אמנם ייצגה את המתלונן בתביעת המזונות, אך היא גם ייצגה אותו לפני כן בתביעת רכוש ותביעת משמורת. הנקבלת הכחישה שפגש שכר הטרחה לא עלה במגשות הראשונות עם המתלונן אך חידדה שלא נערך הסכם **לכתב**. לגבי האמור בכתב ההגנה בתביעת המזונות, חידדה הנקבלת שהיא אכן ייצגה את המתלונן פרז בוט רק **בתנין המזונות**, בניגוד לתיקים האחרים בהם ייצגה את המתלונן עלטענתה היה עליו לשלם לה בזמן שירותים משפטיים אלה, וכי עובדה זו נתמכת גם בתצהיר של המתלונן אשר צורף לכתב התגנה. הנקבלת טענה שלא היתה מוטלת עליה כל חובה להודיע דבר לבית המשפט לענייני משפחה כי היא פוטרה מייצוגו של המתלונן במועד תרלוונגי. כמו כן חזרה וטענה הנקבלת שאין כל סתירה בין האמור בכתב התגנה בתיק המזונות לבין האמור בתגובתה לתלונה מיום 6.9.2012 (להלן: "התגובה לתלונה").
9. לגבי האמור בתגובתה לתלונה ובפרט לגבי חציטוטים שתובאו באישום הראשון לקובלת, טענה הנקבלת שתציטוטים אינם מלאים והם חוצג באופן מגמתי, ובכל מקרה מה שנכתב על ידה בתגובה לא היה מדויק ואף לא היה נכון, באשר הדברים נכתבו כשהנקבלת כותסת ופנתע מנצח הגשת התלונה.
10. לעניין האישום השני תודעה הנקבלת, בכתיבת הדברים אך זכהירח שהם נכתבו מתוך פיוזות וכאשר היא פנתע מאד מהתנהלותו של המתלונן. כמו כן טענה הנקבלת שהגשת הקובלנה היתה מוטעית וכי מדובר במקרה של חוסר צדק כלפיה. בסיבות אלה, הנקבלת סבורה כי אין בהתבטאויותיה משום עבירה משמעוית.
11. לאור תשובת הנקבלת לאישומים, נקבע חתיק לדין הזכרות, אשר התקיים ביום 30.11.2014.

מטעם הקובלת תליד המתלונן, מר שמעון בר;
מטעם הנקבלת תעידו הנקבלת, ומתמחה לשעבר של הנקבלת, מר ימב מויאל, ע"ד.

13. בהתאם לבקשת הצדדים ולחולטת בית הדין הגישו הצדדים סיכומיהם לאישמה בזמנ.

תעודות

מטעם הקובלת תעיד מר שמעון בר, המתלונן.

14. בחקירתו הראשית סיפר מר בר, כי הכיר את הנקבלת במסגרת ארגון אלמ"ג לארגון למען חגיגות בגירושים), כאשר שימש כמנהל הסניף של הארגון בגירושלים' וכי התפתחו ביניהם קשרים חבריים מעבר לעבודה המקצועית. לסיכך, כאשר נקלע לחליכי גירושין בשנת 2009, פלח לנקבלת על מנת שתמצו בהליכים. המתלונן הבחיר כי הנקבלת וזתה מודעת למצבו הכלכלי הקשה וכי רק לאחר הגשת כתב ההגנה בתביעת המזונות בו נכתב שהיא מייצגת אותו סרו בוט, פנתה אליו הנקבלת ודרשה "סכום כסף מטורף". המתלונן ציין שהנקבלת אמרה לו ששכר הטרחה ימומן על ידי פירוק השיתוף בדירת המגורים של המתלונן ורעייתו דאז ומכירתו במסגרת כיסס.

15. מר בר תעיד כי תכנית-פעולה זו לא היתה מקובלת עליו וכי לא היה מוכן למכור את דירת המגורים ולעבור לדירת בשכירות מתוך שיקול של טובת הילדים.

16. מר בר הבהיר שלא היה הסכם שכר טרחה בינו לבין הנקבלת ולא דובר על סכום משלחו עד לאחר הגשת כתב ההגנה בתליך המשפטי ולי קיבל את "שוק חייו" כשהנקבלת ביקשה ממנו שכר טרחה. מר בר אישר שהוא התם על תצהיר אשר צורף לכתב ההגנה אך העיד שהוא היה נתון באווו מנעד בסערת רגשות וכי לא היה "ממוקסי", ובפרט, שהניסוח של כתב ההגנה ושל הסעיף בו נכתב שהוא מיוצג על ידי הנקבלת פרו בונו לא היה לבקשתו.

17. מר בר תעיד שעל רקע דרישת הנקבלת לשכר טרחה ובשל אי-החשכמה לתכנית-הפעולה של הנקבלת לעניין מכירת דירת המגורים, ביקש להפסיק את היוצוג על ידו וביקש את כל החומר. מר בר סיפר כי לשם כך הניע למשרדה של הנקבלת וכי מתמחה בשם ימב חיתנה את מסירת החומר בכך שהמתלונן יחתום על שטר ערבות בסך 10,000 ש. לאחר סעיף חתמה בזה הודו נתון, חתם מר בר על השטר וכי עד היום מתנהל הליך תוצאה לפועל בניט. מר בר טען שלא קיבל תסבר על מרות השטר.

18. בסוף חקירתו הראשית סיפר מר בר שהנקבלת הפכה לחברה של גרזשתו ושהמתמחה ימב, לימים עורך דין, הפך לחבר של גרזשתו.

19. במסגרת חקירתו הראשית של מר בר, הוגש מכתב התלונה של מר בר מיום 16.7.2012 (מוצג קב/1) ומכתב תגובה לתגובת הנקבלת לתלונה מיום 25.10.2012 (מוצג קב/2).

20. בחקירתו הנדית סיפר מר בר שהושעה זמנית מעבודתו כחוקך פרטי בגלל שהורשע בנשיאת נשק ללא רשיון. מר בר טען שמדובר באקדח ישן אשר חיז שייך לאביו וכי הוא הודח בכיצוע העבירה, ריצת כעונש תקופת עבודות שירות וכי הוא מקווה לקבל את רשיונו בתורה בקרוב.

21. מר בר הודח שבת זמנו היא עורכת דין בשם מאיה חדס, אשר עבדה בעבר אצל הנקבלת. כשנשאל מדוע אמר עליו גבי חדס, שהוא "שקרן פתולוגי", השיב מר בר שהוא לא יתע שהיא אמרה זאת ולא ידע להסביר זאת. מר בר תעיד שהם עדיין גרים יחדיו אחרי 6 שנים.

22. באופן דומה, תעיד מר בר שהוא לא ידע שמאיה חדס אמרה עליו שהוא גנב וכי הנקבלת מוזמנת לחזמן אותה לעדות בענין זה.

23. מר בר תעיד שכל החומר שקיבל ממשרדה של הנקבלת התעבר לזוגתו, עויד מאיה חדס, אשר ייצגה אותו בתמשך חליכי הגירושין ללא תמורה. הוא הודח שקיבל את החומר ביום 2.3.2010 עת התם על שטר הטרבות.

24. כשנשאל מדוע המתין למעלה משנתיים עד למועד הגשת התלונה ללשכת עורכי הדין ביולי 2012, השיב המתלונן כי לא היה מרוכז עקב חליכי הגירושין ודין לאתר שחזר לעצמו הניס את התלונה. הוא הודה שהתלונה, אשר כללה נושאים משפטיים, נסחה על ידי זוגתו, עו"ד מאיה הדס.
25. באגטא של כתב התביעה בתביעה רכושית בו המתלונן תובע את גרושתו בבית המשפט לענייני משפחה בירושלים, הוגשה כמחצית מטעם הקובלת. הטייטא נשאה את מספר התיקים תמי"ש 11301/09 ותמי"ש 11302/09 והיא סומנה כמחצית מ. הטייטא לא הניחה תרומה על ידי הנקבלת והצהיר תמיכת של המתלונן אף הוא לא היה חתום. בנוסף, הוגש מטעם הקובלת עמוד ראשון של כתב התביעה בתביעה רכושית בו המתלונן תובע את גרושתו בבית המשפט לענייני משפחה בירושלים, הנשאל מדבקח הנתוית להיות מדבקח של מזכירות בית המשפט ואשר נושאת את המספר תמי"ש 11302/09 בלבד (מחצית מ/3).
26. המתלונן העיד שהוא לא זוכר את נוסח כתב התביעה וציין שהעתק המלא של כתב התביעה שחוגש לעיניו במהלך הקידתו הענדית לא היה חתום.
27. המתלונן נשאל בחקירה ענדית סדרת שאלות לגבי חבטתו בעניינים משפטיים, הוא התעקש שבמסגרת מילוי תפקידו כמנהל סניף אלמ"ג בירושלים לא עסק בעניינים משפטיים ואמר "אני לא מבין במשפטים ולא מתיימר להיות משפטי". כשעומת עם הנתעם שבכתב התביעה הרכושית נכתב שהוא תובע את מכירת הדירה המשפחתית, חזר וגען שמעולם לא התכוון למכור את הדירה, לא קרא את כתב התביעה עובד לתגשתו ולא קרא את התצהיר שלו התומך בכתב התביעה וכי סמך על הנקבלת בעניין זה, וכי בדגש שחבין שזו חיתה כוונת הנקבלת, עצר את החליך.
28. המתלונן ידע להסביר ש- יכל התביעה, שיגע וודעים נה זה התביעות נה קטע של לבוא להסדר בסופו של דבר ולנסות להגיע להסדר. כל המטרה שלי הייתה שם לבוא ראשונים לכל הסיפור הזה, זה הכל, לא הייתה לי שום כוונה מעולם למכור את הדירה".
29. המתלונן חזר והסביר שהיה בסערת רגשות אותה עת והתם על מסמכים רבים מבלי לקרוא אותם.
30. המתלונן העיד שלא זכר אם הנקבלת סיכלה גם בהסכם הגירושין ובפרט לא זכר האם מערכו פגשות עימו בנושא זה.
31. כאשר המתלונן עומת עם העובדה שבכתב התביעה הרכושית אין זכר לטענה שהנקבלת ייצגה אותו פרו בוט, התעקש המתלונן שזוהא הבין ממנה שזייצוג הינו ללא תשלום.
32. המתלונן עומת עם כך שנתן שתי סיבות שונות לכך שהחליט על הפסקת הייצוג של הנקבלת: האחת בגלל שחבין שהנקבלת דורשת שכר טרחה עבור מתן השירותים המשפטיים והשנייה בגלל שחבין שהנקבלת פעלת למכירת דירת המגורים, בניגוד לרצונו.
33. המתלונן הודה שבמכתב התלונה שלו כתב שהנקבלת "ירצתה לעשות על גבו רווח", אך העיד שהנסווח של מכתב התלונה נעשה בשביל וזוהא עימד מאחורי כל מה שנישם בתלונה. הוא הבהיר שהחבטתו הנקבלת פעלה למכירת דירת המגורים כדי לקבל שכר טרחה, וכאשר עומת עם העובדה שבכתב התביעה הרכושית נאמר מפורשות שהזא מבקש למנות כונס נכסים למכירת הדירה שלא מתוך בייכ בעלי הדין, חזר והעיד שהוא חתם על המסמכים מבלי לקרוא אותם ותוך כדי שהוא סומך על הנקבלת.
34. כאשר עומת עם העובדה שהעיד שהוא זרקא קרא את מכתב התלונה שנוסח עבור לפני שתתם עליו בניגוד לכתב התביעה הרכושית, הסביר יכני זה לא עניין אותי.
35. המתלונן לא ידע לשחזר כמה זמן לאתר תגשת יכתב התביעה הרכושית בספטמבר נודע לו, לטענתו, שהנקבלת פעלת בניגוד לכוונתו ולפיכך פיטר אותה, אך העיד שככל הנראה מדובר בתקופה של בתודש לפני שנטל את כל החומר מהנקבלת במרץ 2010.
36. לבית הדין חוגש דק העמד תוראשון של כתב תביעת המזונות אשר תוגשה כנגד המתלונן ביום 15.11.2009 בתילק תמי"ש 11304/09 בבית המשפט לענייני משפחה בירושלים (מחצית קב/4) ועותק מלא וחתום של כתב התענה מטעמו של המתלונן, על ידי הנקבלת, לרבות תצהיר חתום של המתלונן (מחצית קב/5).

המתלונן הקריא את האמור בסעי' 3.5 לכתב ההגנה: "בשולי הדברים יצוין עוד כי החייב מייצגת בתיק זה את הנתבע, פר-בונז היות שהוא מוכר לה אישית מזה כ- 20 שנה, עוד מהתקופה בה עיקר פעילותה המקצועית היתה בירושלים ובאשר לא פעם מעדה בשירותיו המקצועיים לחוקר. מה גם שאותה אישה אשר הכיאה כלים על חתא המשפחתי הנ"ל, הועסקה בעת חילא במשרדי החייב".

37. המתלונן הבחיר ש- "אותה אישה" אשר עבדה אצל הנקבלת היא בת זוגו חדס.

38. למרות שעומת עם המילים "בתיק זה" בסעיף 3.5 הנ"ל, התעקש המתלונן שלחבתו הנקבלת מייצגת אותו לא רק בתיק המזונות פרו בונז, וזאת בגלל מצבו הכלכלי ואף טען שדבר זה נאמר "בפרוטוקולים של בית משפט", אך הוא לא הבחיר באלו פרוטוקולים בדין מדובר, וממילא לא הוגשו לביה"ד עותק מפרוטוקולים כאלו.

39. מר בר לא זכר מתו חתם לראשונה על יפוי כח לנקבלת לייצגו בהליכים המשפטיים, אולם לא הוגש לעיונו העתק מיפוי הכח תחתום עליו תודת שחתום. עם זאת תודה שהגיע לנקבלת לאחר שאשתו דאו תגישה נגדו צו האוסר עליו להיכנס לביתם וכן תביעה למשמורת הילדים.

40. לאחר סבך. נשאל המתלונן האם בפגישה באוקטובר 2009 הועלתה על ידי הנקבלת אסטרטגיה לפיה תוגש מטעמו תביעה רכושית וכי שכר הטרחה לאחר הנחה יהיה 50,000 ₪ בצירוף מע"מ וכי הוא תבטיח לשלם סכום של 10,000 ₪. בניגוד לדבריו הקודמים לפיו לא דובר איתו על תשלום שכר טרחה בשלב כלשהו וכי הבין שכל הייצוג שלו יהיה פרו בונז, תודה מר בר שהוא אכן הבטיח לשלם וכי לא שילם כי "לא היה לו כסף באותו יום, באותו זמן" וכי אכן סכום זה הועלה בפגישה. בהמשך תודה המתלונן שקיבל שני מסמכי דרישה לגבי שכר הטרחה הנ"ל (מרגמים 6/1 ו- 7/1).

41. בפני המתלונן הוצגה טיוטא של הסכם ממון, מזונות וגירושין הנוגש שלא ידע שהנקבלת מנחלת בשמו מרים עם עורכת דינה של נרושתו.

42. מר בר סיפר על התפקוד של מנהל סניף אלמ"ג וטען שלאורך השנים, גם לאחר שהנקבלת עזבה את ירושלים, היה בנייהם קשר טלפוני ותכרו התייעצויות.

43. בחקירתו הנגדית העיד מר בר בוגע לסיבות נטילת תיקו ממשרדה של הנקבלת.

44. מר בר לא ידע ליישב בין הסתירה, לפיה העיד מהד ניטא שסבר שהייצוג יהיה כולו פרו בונז וכי הפסיק את הייצוג ברגע שקיבל דרישת תשלום מהנקבלת, אך הוסיף מאידך גיסא שפגישה הראשונה עם הנקבלת הבטיח לשלם לה סכום של 10,000 ₪. עם זאת, הבחיר שהתלונן הוגשה בשל הסתירה בין הכתוב בכתב התגנת בדבר ייצוג פרו בונז לבין דרישת התשלום.

45. מר בר תודה בפניו שטרם שילם לנקבלת את הסכום שהבטיח כאמור לעיל.

מסעם הנקבלת העידו כאמור שני עדים: הנקבלת עצמה ונ"ד יניב מויאל (שעובד במשרדה).

46. הנקבלת העידה שאכן תכירה את המתלונן כשהתגדרה בירושלים ומר בר היה נציג עמותת אלמ"ג בעיר. היא העידה שהוא נהג להתיעץ עימה מעת לעת אבל ציינה שלא היה קשר ביניהם בין השנים 2008-1994, כלומר לאחר שעזבה את ירושלים ופתחה משרד בתל אביב. בשנת 2008 פלח אליה המתלונן וביקש שתייצג את אחיינתו בחליץ משפט בבית משפט בקריות, וכי במסגרת הנסיעות לשם התפתח רומן בינו לבין מי שהייתה מתמחה שלה, לימים ע"ד מאיה חדס. כמו כן סימרה הנקבלת שייצגה את המתלונן ואת אחיו בחליץ של צו ירושה.

47. הנקבלת העידה שלנסיבות טיפולו בתיקו של מר בר לא תיקנה כל סיבא שלא לגנות ממר בר שכר טרחה עבור ייצוג בתביעת הרכושית. הנקבלת סיפרת על האסטרטגיה לפיה התביעה הרכושית תקדם מרים בכל ההליכים המשפטיים בין המתלונן לאשתו דאו וכי הדבר היה בדיעו ובאישורו של מר בר.

48. כשנשאלה הנקבלת לגבי טענת המתלונן שחתום על תצהירים מבלי לתזון אותם, ציינה שהמתלונן, מר בר, חיט חוקר וטענה שהוא היה מעורב בכל הפרטים והיה שיתוף משלח סלא בניחול התיק ובדגשת הבקשות וכי המתלונן שיקר כשטען שלא ידע על תכנית הפעולו לפירוק השיתוף בדירת המגורים.

49. לגבי שכר טרחה, העידה הנקבלת שסוכם עוד לפני הגשת התביעה הרכושית באוקטובר 2009 בינה לבין מר בר על סכום של 50,000 ₪ כאשר סכום של 10,000 ₪ + מעימ ייגבה מראש וחיתרה לאחר מכירת הדירה. הנקבלת תבהירה שוב ששנים רבות לא היה קשר ביניהם, ומאחר ומר בר עתיד היה לזרוזית סהתבעה הרכושית (בעת המכירה) ולא חיתה סיבה לייצגו פרו בנוו לחליך משפטי זה.

50. הנקבלת פירטה שהוגשה נגד המתלונן תביעת מזונות בנובמבר 2009 לרבות בקשה לפסיקת מזונות זמניים וכי ייצגה את המתלונן גם בחליך משפטי זה. כמו כן מטעמה של הנקבלת הוגש העתק מפרוטוקול דין בבית המשפט לענייני משפחה בירושלים ממנו עולה, כי מטעמה הנקבלת, שנודל מרים בין המתלונן לבין אשתו דאו במבול החליכים המשפטיים התלויים והעמודים. עיון בפרוטוקול אשר סומן 11/3 מעלה שחוא נשא מספר תמיש 11300/09, והנקבלת ענתה לשאלת בית הדין והבהירה שבבית משפט לענייני משפחה מקובל לערוך דינוים משותפים בכל החליכים בין הצדדים.

51. הנקבלת העידה שנהל מרים כזה וכי משלח אליה טיטא של הסכם מאת ביכ הצד שכנגד וכי דברים אלה היו ידועים למתלונן- מר בר.

52. בהמשך העידה הנקבלת שכתב התביעה למזונות הוגש כנגד המתלונן לאחר שסוכם על שכר הטרחה עבור הטיפול בתביעה הרכושית וכי אמרה למתלונן שאין בכוונתה לקחת יותר כסף עבור ייצוג בתביעות המזונות שהוגשה נגדו. הנקבלת הסבירה שזוהי המשמעות של הניסוח-בכתב ההגנה בתביעת המזונות לפיו תייצג "בזיק יח" (קרי מטעמה כתב ההגנה במזונות בלבד) הוא פרו בנוו.

53. הנקבלת הזרה והעידה שהמתלונן שיקר עת העיד שהוא הפסיק את ייצוגה של הנקבלת רק לאחר שהבין שתכנית-הפעולה כוללת פירוק השיתוף בדירת המגורים. מכל מקום, הפסקת הייצוג היתה גם על זעתה והמתלונן לקח ממשרדה את חתיק פיזית עם כל המסמכים שבו.

54. הנקבלת העידה בפנינו ששלחה למר בר שני מסתבי דרישה לגביית-שכר הטרחה המוסכם.

בשנת 2012, עת בדרשה להשיב לפיית ועדת תאמיקה בעקבות הגשת התלונה נגדה, לא היו במניה המסמכים מתתיק ותגובה נוסחת על סמך זיכרונה ועל סמך המידע שבכרטיס חלקוח הממוחשב במשרדה. כמו כן ציינה הנקבלת שהרגישה-כעס ותסכול על הגשת התלונה על לזי מי שלטענתה התנהג בחוצפת, לא שילם לה שכר טרחה מוסכם וניחל רומן עם המתפתח שלה. לפיכך, חזרה וטענה הנקבלת שהמתלונן הוא "נוכל ומתועב" והביעה נכונות להתנצל על התואר "מתועב" בלבד.

55. הנקבלת העידה שכלל תנאה ותיק החוצאת לפועל של השטר עליו תתם מר בר נפתח לפני הגשת התלונה וכי פרבית הסכום שולם אולם על ידי גרושדו של המתלונן.

56. לענין טענת המתלונן במכתב תלונתו שהנקבלת ביקשה להרוזית ממינויה ככונסת נכסים של דירת המגורים שלו במטרת התביעה הרכושית, תבהירה הנקבלת שבמכתב התבעה חוברה שבית המשפט לענייני משפחה התבקש למנות כונסי נכסים שאינם ביכ מגלי הדין.

57. בחקירתה העידה עומתה הנקבלת עם ניסוחים שונים בתגובה הראשונה לתלונה (מוצג קב/3) וכן במסתבי הדרישה (מוצגים 6/2 ו- 7/3), ולגבי כל הציטוטים חזרה הנקבלת והעידה-שלא הסיכמה לייצג את מר בר בתביעה הרכושית אולם ייצגה אותו פרו בנוו בתביעת המזונות שהוגשה נגדו ולא בתביעות שיום. הנקבלת הסבירה שעמדה זו לא צוינה בתגובה הראשונה לתלונה כי היא נכתבה בעידוא דרישתה, אך אישרה שבתגובה לקובלנה אישררה את האמור בתגובה לתלונה.

58. לחלק יפורטו ציטוטים רלוונטיים:

58.1 סעי' 11 לתגובה לתלונה: "לפני שמוי בר העביר לידי תשלום משלחו תעל סמך האמון חמלא שרכשתי כלפין הגשתי בשמו ובעבורך כתב-הגנה בתביעת מזונות";

58.2 סעי' 9 לתגובה לתלונה: "בשום ומן מהזמנים לא הסכמתי ולא התנדדתי לחיינים למר בר שירותים משפטיים לא שבר ולא חיתח כל סיבה או ציווק שאנישה כ" (הדגשה במקור);

- 58.3 סעי' 12 לתגובה לתלויה: "לא תיתה כל מניעה שמר בר יצהיר בתביעת המזונות כי הוא מיוצג פרו בוס ביוון שלשת ההיא לא פרע תשלום כלשהו עליה שכח"ס שחתחייב לשלמו" 1
- 58.4 במכתב הדרישה פת- 12.5.2010: "אכן הסכמתנו לעוור – אבל לא בקיום ... תסכמתי לחגש כתב הגנה וחתביעה לפני תשלום." (הדגשות לא במקור).

58.5 במכתב נוסף לוועדת האתיקה בעקבות ההודעה על הגשת תקובלנה כתובת הנקבלת: "דומח כי מאן יהא פשוט השתגעו" גם במנין בדיון חוזר הנקבלת (ותבחרת שלטעמה "מישתן השתגע", (ההדגשות לא במקור)

59. עם זאת, כאשר נשאלה הנקבלת לבני פשר האמור בסעי' 12 חנייל לתגובה לתלויה, מפנו משתמע לכאורה שהצהרה בדבר הייצוג פרו בוס בכתב חתונן בתביעת המזונות הייתה אפשרית רק כגלל שבאותה עת טרם שולם שכר טרחה כלשהו, הודעת הנקבלת "אני לא יודעת". (ההדגשות לא במקור)

60. הנקבלת הודתה שלא משלחה למתלונן דרישה בכתב לתשלום שכר טרחה אלא לאחר שהלה בקש להפסיק את הייצוג, אם כי היא טענה שהדברים עלו בשיחות בעל פה, וכן הודתה שמכתבי הדרישה אינם כוללים פירוט על מנות תחוג.

61. עויד יניב מויאל העיד אף הוא במנין. עויד מויאל אשר היה סוזמחה במשרדה של הנקבלת במועד בו נמסר למר בר התק, לאתר הפסקת הייצוג וזאת כנגד חתימה על שטר ערבות.

עויד מויאל העיד שהוא היה זה שמיחשב את כרטיסי חלקותה במשרדה של הנקבלת, לרבות את כרטיס חלקה של המתלונן וכן תג את הרעיון לתחילים לקוחות על שטרי ערבות על מנת להבטיח תשלום שכר טרחה לנקבלת.

62. עויד מויאל ניבה בעדותו את עדותה של הנקבלת: על כך שנערך מו"מ עם בייכגי בר בחליך הגירושין של המתלונן, בידיעתו והסכמתו של המתלונן; על כך שסוכם על שכר טרחה של 50,000 ₪ + מע"מ על טיפול בתביעה חרכושית ובכלל זה סך של 10,000 ₪ + מע"מ מראש; חטימל בתביעת המזונות היה פרו בוס; נעשו מניות רבות למתלונן בעניין אי-תשלום שכר הטרחה, בכתב ובעל פה, לפני פתיחת תיק החוצאה למועל. כמו כן ציין את היושרה רבת-חשנים ואף המקצתיות של הנקבלת.

63. כמשאל עויד מויאל בחקירתו הנגזית תאם המתלונן ידע מראש שהוא ידרש לתזום על שטר על מנת לקבל לידיו את תיק המסמכים, הודת שהוא אינו בטוח בכך. יחד עם זאת הנחיר שמר בר חזם על השטר לא ויכוח.

דיון והכרעה

64. ידוע לכל, כי על הקובלת להראות בתום פרישת התביעה כי מכלול הראיות שהובאו על ידת מבססות את האשומים הנטענים בכתב הקובלנה כנגד הנקבלת שבמנין.

כפי שסקרט לעיל, העדויות שהובאו בחלקן אינן מבססות הרשעה ואינן מגשעות לרף תנחף להוכחת הרשעה ודי בכך כדי להביא לזיכוייה החלקי של הנקבלת שבמנין.

הקובלת לא עמדו בנוטל המוטל על כתפיה לחזיכה במידה גבוהה יותר של הוכחה מאשר מאון החסתברות בלבד, כאשר הדין המשמעני כמורה כהליך הפלילי.

" העמידה על נוטל-תחוכח ברמה של מעבר לספק סביר, תוך התאמת כמות הראיות חמדת לנסיבות המקרה המסוים העמד לדיון, עשויה לשלב, באיזון ראוי, בין מידת תחזקפה הנדרשת על קיום חליך חוג לנאשם, לבין אופיו של חליך המשמעת כהליך מהיר ועיל שתכליתו לחן על דמותו של השירות החיבורי ועל אימון החיבור בתפקודו הטוות". ראת זמרי בני השופטת פרוקציה בג"צ 1299/05 סלוני ג' היועץ המשפטי לממשלה (פורסם בגבו).

65. הנקבלת בסיכומיה הפנתה לפרוטוקול והציגה כיצד מר בר סתר את עצמו לעניין השאלה האם הנקבלת ייצגה אותו בתשלום או שלא בתשלום: הן במכתב התלונה והן בחקירתו הראשית טען שהנקבלת ייצגה אותו פרו בוונו וכי לא סוכם על תשלום שכר טרחה עבור שירותים משפטיים, אך בחקירתו חגגית תודה שסוכם על תשלום שכר טרחה וכי אף לא שילם את הסכום הראשוני אותו התחייב לשלם בסך של 10,000 ₪ + מע"מ.

66. בלשון עדינת, נאמר שגם אם לא התרשמנו לטובה ממתינותו של המתלונן, במספר שאלות: האם היה סיכום על תשלום שכר טרחה ביט לבין הנקבלת (הגם שאין מחלוקת שלא נערך הסכם בכתב); האם תכנית-הפעולה להגיש תביעה רכושית ובח דרישה לפיחוק חשונותות נדירת המנורים היתה על דעת המתלונן; האם היה מעורב בהכנת כתבי בי הדין אשר הוגשו על ידי הנקבלת מטעמו לבית המשפט לענייני משפחה או למצער הכיר את תוכנם. בניגוד לנטען בסיכומי הנקבלת, איננו סבורים שהמתלונן היה עקבי בעדותו והוא לא הותיר עלינו רושם מהימן כלל ועיקר. עדותו הייתה רצופה אי דיוקים וניסיון להתחמקות משתיירות שנמצאו בגרסאותיו.

67. דא עסא, אין בכך כדי לחושיע את הנקבלת מחרשענה בקובלת דק, לא באישום אשר עניינו ניסוח טעיף בכתב ההגנה בתמיש 11304/09 ובוודאי לא באישום אשר עניינו התבסאות של הנקבלת בבלין בירור התלונה על ידי תקובלת בו הודתה.

תאישום הראשון:

68. השאלה המיקרית העומדת לפתחו היא: האם מה שנטען בטעיף 3.5 לכתב התגנה בתמיש 11304/09 היט טיעון עבדתי נטן.

מהראיות אשר עומדות בפנינו, הותשובה לשאלה זו היא שלילית.

69. טעיף 3.5 לכתב התגנה נוסח על ידי הנקבלת בזו הלשון:

"כשולי הדברים יצוין עוד כי הח"מ מייצגת בניק זה את הנתבע, מרי-בונו היות והוא מוכר לה אישית סזה כ- 20 שנה, עוד מהתקופה בה עיקר פעילותה המקצועית היתה בירושלים ובאשר לא פעם נעזרה בשירותיו המקצועיים כחוקר. מה גם שאותה אישור אשר הביאה כליה על התא המשפחתי הנ"ל, הועסקה בעת התיא במשרדי הח"מ".

70. הנקבלת מבקשת לדקדק ולטען שמהמילים "בניק זה" ניתן לחבין שהיוצג פרו בונו היה אך ורק בתביעת המזונות. אלא שלטעמנו, האמור בטעיף 3.5 הנ"ל אינו עולה בקסת אחד עם האמור בתגובת הנקבלת לתלונה, עם מכתבי הדרישה של הנקבלת בעניין שכר טרחתה אשר נשלחו למתלונן ועם עדותה בפנינו, כפי שיפורט להלן.

71. ראשית, כפי שפורט לעיל בפרק העדויות בהכרעת דין זו, הנקבלת הודתה והעידה שהייתה אבחה ברורה בין תשלום שכר טרחה עבור ייצוג המתלונן בתביעה הרכושית לבין ייצוג פרו בונו בתביעת המזונות. אלא שאבחה כזו לא בא זכרה בכתובים: לא בתגובתה לתלונה ולא בשני מכתבי הדרישה אשר נשלחו למתלונן. אדרבא: בטעיף 9 לתגובתה כתבה הנקבלת שלא הסכימה לייצג את מר בר ללא שכר ולא היתה סיבה לייצגו ללא שכר, באשר הטעיף מדבר על "שירותים משפטיים" ללא סייג או אבחה. שני מכתבי הדרישה עוסקים באי-תשלום שכר טרחה עבור "הכנת כתבי טענות" ומתייחסים לתעקת ושירותים המשפטיים כמקשה אחת.

72. אין לנו אלא לתבע תמיחה שגרסה זו לכי תעולם שכר טרחה עבור הליך אי וייצוג פרו בונו עבור הליך בי נטענה לראשונה רק במסגרת בירור הקובלת דק.

73. שנית, הנקבלת עצמה ערכת, יותר מפעם אחת, זיקח בין הגשת כתב הגנה בתביעת המזונות לבין תשלום שכר טרחתה. כך, בטעיף 11 לתגובתה, ציינה הנקבלת שהגישה כזו הגנה עבור המתלונן למרות שטרם קובלת תשלום על חשבון שכר טרחתה בגלל האמון שרכשה כלפיו. במכתב הדרישה מיום 12.5.2010 כתבה שהיא הסכימה להגיש כתב הגנה לפני תשלום.

74. בסעיף 12 הנדילח הנקבלת לעשות וטענה שלא היתה מניעה לכתוב בכתב ההגנה שהייצוג הוא פר בוננו מכיוון "שלעת ההיא הוא לא פרע תשלום כלשהו עייה שכחיט בתחייב לשלמו". משמע הנקבלת סבורה שהייצוג הוא פר בוננו רק באופן זמני. מעבר לכך שיש קושי גדול לטעון כך מבלי שהדבר הובהר בכתב ההגנה עצמו, תרי שאנו דוחים "פרשת" זו סכל וכל: "פרו בוננו" הוא "פרו בוננו", ולא עלה על הדעת שייצוג הוא פר בוננו רק עד למועד בו מבוצע בפועל תשלום של שכר טרחה.

75. סדק נוטף בעמדת הנקבלת ניתן לראות בתשובתה לשאלת ב"כ הקובלת, בעמ' 116 לפרוטוקול, תאם הייתה יכולה לטעון בכתב וחגנה שמדובר בייצוג פר בוננו לו המתלוך היה משלם שכר טרחה לפני כן. הנקבלת חסיבה "אני לא יודעת", ולא בכדי. (זההדגשה לא במקור)

76. שלישית, ההנמקה אשר צוינה בכתב ההגנה אינה עולה בקנה אחד עם ההנמקה כפי שהיא עולה מהראיות אשר הוצגו בפנינו. בכתב חתונה נאמר שהייצוג פר בוננו הינו בשל חיכרות רבת-שנים בין הנקבלת לבין המתלוך, אך בעדותה טרחה הנקבלת לתתור שלא היה כל קשר ביניהם בין השנים 2008-1994 וכי 20 שנה לא היה ביניהם קשר. (עמ' 77-76 לפרוטוקול הדיון מיום 30.11.2014). בכתב ההגנה נאמר שהנקבלת מטרה לא פעם בשירותי המתלוך כחוקר, אך בעדותה טענה הנקבלת שהמתלוך הוא זה אשר טוג להתיקי עמה מעת לעת וכי מדי פעם הנפג אלוה תיקים (שם).

77. לעומת זאת, הנקבלת טענה בעדותה שהסיבה לכך שייצגה את מר בר בתיק המונות פר בוננו היתה בגלל שנבחה מסע "סגום יפח למדי" עבור הסיפול בתביעה תרבותית (עמ' 117 לפרוטוקול הדיון). אלא שתמקה זו, כאמור, לא בא זכרה בכתב ההגנה, כמו גם ההתייחסות למצבו הכלכלי הקשה של המתלוך.

78. לא למוטר להיער נקודה זו שהנקבלת גם לא היתה עקבית לגבי תפיסתה את "איכות" שכר הטרחה עבור התביעה הרבותית. בתתלוף העודה ש-50,000 נה היו על תתלמח חרבותית, על תביעה רבותית אני גובה בדרך כלל תשלום חרקה יותר גבוה" (עמ' 116 לפרוטוקול הדיון), אך כמה שורות לאחר מכן טענה ש- "שכר הטרחה עמד על סגום יפח למדי אם הוא אי פעם ישולם" (עמ' 117).

79. זאת ועוד: הנקבלת העידה, כי על אף שכל בקשה בסכסוך בין בני זוג מתגשיט מוגשת בנפרד - ומקבלת מספר תיק משלה - הרי שבדרך כלל תדיון בכל התיקים הנפרדים האלו מאוחד, וכל התיקים נידונים ביחד (עמ' 92 לפרוטוקול). משמע: לאחר התגשה הראשונית בתיקים, מטופלים כל התיקים בצוותא חדא. דהיינו: הסיפול בתיקים בהם נדרש שכר טרחה והתיקים בהם לא נדרש (לכאורה) שכר טרחה מאוחד ומשותף.

עדות זו מתיישבת גם אם עדות הנקבלת, כי יכלה להרשות לעצמה שלא לקחת תשלום על תיק המונות, מאחר שציפשה לקבל שכר טרחה טאם בגין התיקים האחרים. של המתלוך (עמ' 118-116 לפרוטוקול), שכאמור לעל אמורים היו-להידון ביחד עם תיק המונות.

בכל הכבוד, יש הבדל בין תיק "פרו בוננו" לבין תיק שאין צורך לבנות בו תוספת תשלום, מאחר שייגבה תשלום מספיק בתיקים אחרים של אותו לקוח. יתר על כן, מאחר שכאמור לעיל, בסופו של דבר הדיון והסיפול בכל-התיקים מאוחד, לא ניתן לומר שתויק כלשהו טופל מבלי לקבל תמורה כלשהי - "פרו בוננו".

80. בנוסף, אין מולק, כי לא נעשה הסכם בכתב בין הנקבלת למתלוך. הלכת היא, כי כאשר אין הסכם בכתב, יורש החסכם בעל פה בדרך כלל נד גרסת עורך הדיון.

81. ראו לדוגמא:

עמ' 9282/02 יכין חקל נ ע"ד יואל, פ"ד נח(5) 20
עמ' (ת"א) 2058/08 לוי ברזל בע"מ נ גיצלטר, פורסם ב"בוננו".

82. הנקבלת טענה בעדותה שתגובתה הראשונה נכתבה בעידטא דריתתא ומבלי שכל המסמכים היו מונחים בפניה. אנו דוחים טענה זו גם מהתנית וגם דיונית. במישור הדיוני, הנקבלת טענה בסעי' 10 למסמך "תגובה מפורטת לקובלנה" מיום 8.6.2014 שהדברים שכתבה בתגובתה לתלונה תינם אמת, ללא הסתייגות. במישור המונותי, אף אם הנקבלת השח כעס ותסכול כדבריה, עיון בתגובתה לתלונה מעלה שמדובר במסמך ארוך, מפורט, הכולל נספחים רבים, וחוקה על שרכת דין מונסת שהיתה כוללת בתגובתה את כל טענותיה ולמצער טענות מהותיות עליה נשענת גרסתה הבסיסית.

83. אמור מעתה: אף שעדות המתלונן היתה בעייתית, ולמרות שעייד מויאל חזר בעדותו על עיקרי עדותו של הנקבלת, אין בכך כדי למלט את הנקבלת-מחדר שמונתו החד-משמעית שהאמור בסעי' 3.5 לכתב ההגנה בתביעת המזונות בתמי"ש 11304/09 מהווה טיעון עובדתי שאינו נכון.
84. הנקבלת בסיכומיה הרחיבה בטענה שהקובלת לא השכיחה להוכיח שהנקבלת התכוונה לתשלום את בית המשפט לענייני משפחה לשם השגת יתרון כלשהו במסגרת תביעת המזונות ולא הוכיחה שתיתה או יכולת חיזתה להיות לאמירת הנקבלת השפעה על אותו הליך שיפוטי. אלא שהקובלת לא טענה ולא ניסתה להוכיח יסוד נפשי של כוונה או שתיתה השפעה לאמירת על תביעת המזונות. גם הנקבלת בסיכומיה הפנתה לבסס חדין בדרי"א 98/93 פלוני, עייד נ"ל שכת עורכי הדין בישראל – ועד מתן תל-אביב-יפו, פורסם בפדאור אתיקה, ממנו שלח שהיסוד הנפשי הדרוש לשם הרשעת בעבירה של טיעון עובדתי בידיעה שאינו נכון הינו מזעזע ולא בונה.

הנקבלת לא טענה בעזותה שלא היתה מודעת להתנהלות. אדרבא, הנקבלת בחרה בנרסה אשר לשיטתה תומכת ומצדיקה את התנהלותה, וזו היא מדגישה שהאמירה הינה מדויקת ונרסה אשר נחתה על דינה. לפיכך, לא ברורה טענת הנקבלת בסיכומיה בעניין אי-הרשעת בשל הצהרת מוטעית שנעשית בתום לב, שתרי הנקבלת טוענת שלא ביצעה הצהרה מוטעית כלל.

85. באופן דומה, לא ברורה טענת הנקבלת בסיכומיה שבמועד החקראת הסא-הצוירה שהיא שגגה כתשובתה לותנת האתיקה וכי אין לתרשמה בשל שגגה זו. אנו זוחים טענת זו. כפי שאינו לעיל, הנקבלת אישרה בתגובתה לבית הדין את האמור בתמבנתה לקובלת; היא הגישה תגובה מפורטת הסוללת נספחים רבים; לאורך פרשת ההגנה הנקבלת התעקשה כי פעלה כדיון וכי האמור נכתב התונה הינו נכון ומדויק.

86. אנו קובעים שתוכחו הן היסוד העובדתי והן היסוד הנפשי של העבירות משא האישום הראשון כדבעי.

87. אינו מקבלים גם את עמדת הנקבלת לבי המשמעות של המילים "בתיק זה" בכתב ההגנה. כזכור, הנקבלת מבקשת להיבנות ממילים אלה ולטעון שתכוונה להיות לתבמיר שבתיק המזונות – "תיק זה" – חייבוג הוא פרז בוט, ולכן אין סתירה בכך שהמצוג בהליכים אחרים היה כנגד תשלום שכר טרחה. אנו סבורים שתמילים "בתיק זה" אינן אלא התבטאות דוגמת "בתיק דני" או "בתיק שבכותרת", כפי שמקובל בניסוח כתבי בי דין, וכוונתן לא היתה ליצור אבחנה אל מול תיקים אחרים של המתלונן, בהם נבנה שכר טרחה. לו זו היתה כוונת המשורר, הנקבלת היתה רושמות בגלוי ובמפורש "לעומת תיקים אחרים" או משחזר דומה, ואין לו אלא לתחות מדוע הנקבלת נמנעו פלמוג כך.

88. לפיכך, אנו מדישלים את הנקבלת בעבירות של טיעון עובדתי ומשפטי בידיעה שאינו נכון, מעשים הפוגעים בכבוד המקצוע עריכת הדין והתנהלות שאיננה חולמת את סקציע עריכת הדין, בהתאם להוראות תחיקוק המפורטות באישום הראשון לקובלת.

89. יחד עם זאת, לא מצאנו כל בסיס להרשעת הנקבלת בעבירות הנרספות אשר יוחסו לה באישום הראשון לקובלת: אי מתן עזרה לבית המשפט לעשות משפט, הפרעה לבית המשפט לעשות משפט, הפרת חובת נאמנות ומסירות ללקוח ועל כן אנו מזכים את הנאשמת מעבירות אלו.

90. במה דברים אמורים: בסעי' 7 לקובלת נטען שהנקבלת לא הודיעה לבית המשפט לענייני משפחה שאמירתה בסעי' 3.5 לכתב ההגנה אינה עולת בקנה אחד עם האמור בתגובתה לתלונן מיום 6.9.2012. אלא שאין מחלוקת בין הצדדים שבמועד הגשת התלונה הנקבלת כבר לא ייצגה את המתלונן והוא לקח מטנה את התיק המשפטי כנגד החימוח על שטר ערבות בתחילת שנת 2010. לפיכך, לא הזכה בפנינו שהיתה מוטלת חובת על הנקבלת לפנות לבית המשפט לענייני משפחה בסמוך לספטמבר 2012 כפי שנטען בקובלת, ואנו מורים על זיכוייה מן העבירות של אי מתן עזרה לבית המשפט לעשות משפט, הפרעה לבית המשפט לעשות משפט, הפרת חובת נאמנות ומסירות ללקוח.

האישום השני:

91. הנקבלת מינתה את המתלונן בתגובתה לתלונה "גובל פתועב", ולאחר שקיבלה הודעה על הנשת קובלת נגדה, כתבה לקובלת ש- "מאן דהוא פשוט השתגע !!!" – (ההדגשות אינן במקור).

92. אף אם נקבל את טענת הנקבלת שחשח כעס ותסכול על הגשת התלונה על ידי מר בר לאחר שלא שילם לה שכר טרחה עבור העקת שירותים משפטיים, אינו סבורים כי ראוי שעורך דין יתנסח באופן כזה, חן כלפי מתלונן, אף אם הוא סבור שהתלונה חלפה שקרית, ובוודאי לא כלפי ועדת האתיקה המחוזית אשר מבקשת למלא את חובתה הציבורית.

9. לא למותר לחדד כי הדברים נכתבו על ידי הנקבלת, ולא נאמרו באופן ספונטני.

9. וזק: אף אם היינו מחליטים על זכייה של הנקבלת מן העבירות מושא האישום הראשון וקובעים בדיעבד שהתלונה לא הינה מצדקת וחגשת חקובלגה לא הינה מצדקת, איננו סבורים שיש בכך כדי לתצדיק התנסחות אשר חורגת מן ההתנהגות המצופה מעורך דין.

9. נעוין שתנקבלת מיאנה להתנצל באופן כן ומלא על התבטאויותיה, אלא רק הסכימה לומר "אם את רוצת אני אוריד את התואר ואני אתנצל על התואר מתועב" (עמ' 104 לפרוטוקול ודיון מיום 30.11.2013). (ההדגשה אינה במקור).

9. לא מן הנמנע שניתן היה למחול לנקבלת על שימוש במילה "נוכלי", אבל הביטויים "נוכל מתועב" ו-"אין זהו פשוט השתגשג" חורגים לטעמנו מזכותה תבלתי-שוניה במחלוקת של הנקבלת להגן בחריפות על שמה הטוב ועל כבודו האישי ותמקצתני, לחופש הביטוי ולהעביר ביקורת על התנהלות הנקבלת, כפי שנטען על ידי הנקבלת בסיכומיה. לטעמנו, הנקבלת חצתה את הגבול בין עמידה על זכויותיה לבין עבירה משמעתית עת השתמשה בביטויים תאמורים.

9. התבטאויות עוייז ומשמעותן עפ"י תפיסתנו:

חובתו של עורך דין לנהוג ולפעול בסאמנות ובמסירות עבור לקוחותיה אשר התבטאויותיו של עורך הדין עריכות לבוא לידי ביטוי בלשון מטממת, תרבותיות ומאופקת.

9. בעל"ע 4/28 תוניז המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל אביב-יפו ב' ער"ד פלוני, פ"ד מג(3) 475, 483 נקבע: "...אין עלינו להכריע בשאלה, אם הטובדות שמאחוריהן נכונות הן אם לאו. כל שעלינו לסדר הוא אם להתנהגות וזה התבטאות חורגות ממתחם המותר לעורך דין...".

9. בויתוח בין העמדה תנורסת כי אין להתמיר עם עורכי דין בכל הטנע לחופש הביטוי שלו מעבר למקובל במסגרת הדין תפלילי לבין הגישה השוללת עמדה זו, אנו סבורים שיש לתצדיק את הגישה השנייה.

9. אנו רואים חובח לשוב ולהדגיש את החשיבות הרבה שיש לאופן התבטאות של עורכי הדין לעובת מעמדם ומקצועם, כפי שנאמר בעל"ע 4743/02 ער"ד סתחה ניר נגד הועד המחוזי של לשכת יואכי הדין בתל אביב יפו (פרסם בנבו):

"לציבור עורכי הדין מעמד מיוחד, בעיני הציבור ובעיני בית המשפט. עורך הדין, ככוח, מקבל עליו חובות שונות, לרבות חובות באשר להתנהגותו ולהתבטאויותיו. הוא מסמל כלפי ציבור חבריו, כלפי הציבור בכלל וכלפי בית המשפט, את מי שאמון על דימת התוק, על שמירת החוק ועל שמירת כבוד מערכת בתי המשפט על שופטיה".

"הדעת דלעיל שהיננו בית הדין, אשר מסתייגת מכללי האתיקה של לשכת עורכי הדין המחמירים, לגבי חופש התבטאות של עורכי דין, טענר למה שמקובל במסגרת הדין תפלילי, כפרת, למעשה, בעיקר. היא שומטת את הבסיס תחת עצם ההצדקה שבקביעת כללי התנהגות. מיוחדים לגבי עורכי דין, ככל שחיא משליכה על דרך התבטאות. לפי השקפה זו, כפי שבוטאה בפסק דינו של בית הדין תאריזי, עורך הדין אינו אמור לחוב בתבטאויותיו חובה כלשהי מעבר לחובות המוסלחת על כל אדם בדין תפלילי תרגלי; הוא אינו אמור לחוב חובה מיוחדת כלפי כבוד תמקצוע, אף לא כלפי חברו למקצוע (סעיף 26 לכללי האתיקה) וגם לא כלפי בית המשפט. עמדה זו מכריעה במעמד הפיחוזי של עורך הדין במנגנון אחיפת החוק ותשלחת הצדק, היא מתכחשת לחובות תמיוחדות הכרוכות במעמד זה, ותיא עקלית, אם תתקבל, לנגוס גם בזכויות הכרוכות בו, איננו מקבל השקפה זו." (תהדגשת לא במקור).

10. ימים לעניינו דבריו של כבי משיא בית המשפט העליון, השופט שמגר בעניין על"ע 5/85 נדריס שמע ער"ד ג. הועד המחוזי של לשכת ער"ד כד: "יש התבטאות ויש סגנון, שהם לעולם מסולים ואינם יכולים לחלום תתנהגותו של עורך-דין במצב כלשהו. כד אינו להעלות על הדעת שהשימוש במילה נידוף ייחשב כאפסדי בקיבות בלשת".

- 101.1 בעל"ע 1734/00 הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל אביב-יפו ג' ע"ד יורם שפסל (מורסם במדאור אתיקה) נאמר, בין השאר: "חופש הביטוי אינו בלתי מוגבל. חופש הביטוי יוגבל כל אימת שהוא מתנגש בערכים אחרים שבמניחם עליו לסגת במסיבות מסויימות, ולענייננו, חוק לשכת עורכי הדין והכללים שנקבעו על פיו..."
- 101.2 בעל"ע 13/81 מלוני ג' הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל אביב-יפו ג' ע"ד פ"ד ל"ו (3) 360 נקבע, " מובן, שגם בעת מצוקה שומה על עורך דין לנצור את לשונו ולהקפיד על מוצא פיו, ואם הוא נכשל בהשמעת דברים שאינם חולמים עורך דין, עליו לשת את הדין על כך".
- 101.3 בעל"ע 4/88 הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל אביב-יפו ג' ע"ד מ"ג (3) 475, נאמר: "...התבדל בין חצנת דברים כחזייתם והחובה להגן על חלקיהם ללא מודא... לבין התבטאות שלוחה רסן או מוגזנת - הוא רב".
- 101.4 בעל"ע 8938/00 ע"ד שמחה ניר ג' הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל אביב-יפו, (מורסם במדאור אתיקה) נאמר: "אם המערען ביקש לתייג בדבריו עובדות כחזייתן, חובתו היא להציגן באורח סביר ומרוסן. הצגת הדברים תוך שימוש בלשון בוטה ומוגזנת איננה מתחייבת מעצם אמירת האמת. עליו להציג את טענותיו בדרך נאמנה, התאמת את המקיוד, תוך שהוא מקיוד כבוד תיבול למקצוע וכבודו בית המשפט".
- 101.5 בעל"ע 9/87 ע"ד דניאל ש. הוסר ג' הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל אביב-יפו, פ"ד מ"ח (2) 586 בעמ' 590: "יחשאלת איננה נכונת תוכן הדברים שנכתבו, אלא הדרך והאופן בהם נכתבו ונטיבות כתיבתם. הדברים שנכתבו נוסחו בדרך בלתי חולמת, יש בהם מטוס הטחת עלבונות אישיים והם בלתי רלוואנטיים לנושא שבקשר אליו התנהלת חליפת המכתבים. במקרה כגון דא קיימת הקפדה יתרה על כשרותם של דברים".
- בעל"ע 10/81 הנ"ל בעל"ע 9/87 חוזר לעיל (בעמ' 591): "הדברים שנכתבו נוסחו בדרך בלתי חולמת, יש בהם מטוס הטחת עלבונות אישיים והם בלתי רלוואנטיים לנושא שבקשר אליו התנהלת חליפת המכתבים".
- 101.6 בעל"ע 4/88 הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל אביב-יפו ג' ע"ד מ"ע (3) 475 בעמ' 483: "...אין עלינו להכריע בשאלת אם הטענות שמתארחות נכונות חן אם לאו. כל שעלינו לבדור הוא אם ההתנהלות והתבטאות הורגות ממתחם המותר לערך דין...".
- 101.7 בע"א 736/04 הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין ג' שרת מורחל, ע"ד נ"ח (6) 200, נאמר, " ... יחד עם זאת גם מטלת עליו (על עוה"ד - לא במקור) החובה ליעצ את עניינו של לקוחו כמיטב יכולתו, ואם הוא סבור, בטוס לב, כי הוד סכנה או הפרקליט המייצג אותו מטא... עליו להביע זאת... אין מירושו של דבר, כאמור, כי הפרקליט רשאי לנקוט בסגנון מעליב או מטפיל... אם מתחייבת הצעת ביקורת, אף אם קשה היא... עליו להביע דברים כחזייתם, אך לא להשתמש בהטרי גמאי בלתי נחמים".
- 101.8 בעל"ע 10/81 הועד המחוזי ג' מלוני, פ"ד ל"ו (3) 379 נאמר (בעמ' 384): "שיקול דעת חשוב בקביעת סבירותם של הדברים שבמרחב התימרון האמור הוא, שהדברים הטאורים לרואנטיים הם לסענות המועלות ע"י הפרקליט, שבאים הם לתאר דברים שבטענה ולהביע עמדה לגופו של עניין. לא פן הדבר, כאשר ביטוי מסויים אין בו ולא כלום לעניין הצעת עמדה לגופה של הטענה הנסקנת, וכל כולו לא בא, אלא כדי להגדיל רושם ולהאדירו... במקרה כגון זה תראה הקפדה יתרה על כשרותם של דברים, ואם דאויים הם לבוא בקהל לשונם של פרקליטים".

בעמ' 382, תוך ההסתמכות באשר ללשון המחייבת עורכי דין: "...מתחבטת של עורך הדין שלא לגודל סמני איש, לומר דברים - הנראים לו, בתום לב, נכונים - כהווייתם ואפיהתם, גם אם האמת העובדתית שבדבריו לא מעיטה וקשה היא לבעל הדין שכנגד, ואין נפקא מינה, אם בעל דין זה חבר הוא למקצוע או סתם אדם מן השוק..."

בעמ' 383 קובע כפי' השופט (כתוארו אז) מנחם אלון:

" לשון מנומסת ומאופקת עדיין של סגנון היא, והסגנון, כידוע, הוא האדם. אשר על כן - הכל לפי האדם וסגנונו, ואין לקבוע מסורות כדבר בחינת יבוא ראוי ודבר, על פורח, שיבואו בחשבון נטיבותיו המיוחדות של העניין, ואם נאמרים הדברים בפתיחת הדין, כאשר סרס הוכחה אף סענה מטענות בעלי הדין, או בסיומו של דין, לאחר שכבר הוכח מה מידת האמת בפיו של צד זה או הצד האחר, ואם מועלים הדברים על הכתב, שפאמטר ומתייב יתר יישוב הדעת, אז אם נאמרים הם על פה, ולמאמרים בנידוא דריתתא"

" שיקול חשוב בקביעת סבירותם של הדברים שבמרחב התיסרון האמור הוא שהדברים הנאמרים רלוואנטיים הם לטענות המחלוקת על ידי הפרקליט, שבאיש הם לטאר דברים שבמבדח ולתביע דעה לגופו של עניין. לא כן הדבר, כאשר ביטוי מסויים אין בו ולא כלום לעניין המבחן עמדו לגופו של הטענה הנטענת, וכל כולו לא בא אלא כדי להגדיל רושם להאזיר... במקרה כגון זה תחא הקסמה יתירה על כשרותם של דברים, ואם דאמיים הם לבוא בקהל לשונם של פרקליטים "

בעמ' 1/70 תוך המחוזי של לשכת עורכי הדין ג' א' סלוטון, פ"ד ב"ח (2) 729 נאמר, בין השאר: "...במהלך לעורך דין לטעון טענות עובדתיות, אמילוד טענות כבדודו של שומט, אבל אין לו עתה מנדי הניפוט אותו דורש המקצוע. אלה הדברים שמקצוע עריכת הדין דורש הוא להיפוט עלדוק כהלל בית המשפט דברים שעורך הדין יודע או חייב לדעת, שאינם ללבטקיים בבית המשפט או שאינם רשאי להוכיחם באותה ערכאה בה הוא אומר את דבריו, כן כי כל דבריו יונתו בטענון החולם את המקצוע".

של עוה"ד דרור ארד-אילון, יחיד תעדת האתיקה תארנית, "איך אנה מדברני" (יאתיקה ז", גיליון 46) נכתב: "אנו נוהגים להבחין בטלושה מעגלים שבהם נאכפת האתיקה בית ככלל והחובה להתבטא בדרך ארץ בפרט. במרכז מצויה המעילות בליבת המקצוע: כפלי משפט, עתבי כז-דין, התלבטיות בין עורכי דין, יחס ללקוחות וכן הלאה. במעגל זה היא לעמידה קפדנית בהוראות הכללים... במקרים שמתאמים דשאים (ולעיתים חייבים) ון לטעון בשם לקוחותיהם טענות חריפות כלפי טעיות של בית המשפט, אולם לטעם הם שמירה על כבוד..."

השני הוא המעילות של עורך הדין כעורך דין אך לא כמייצג לקוח. כך, עורך הדין הנוטן סומבית נהנה סמירה נבונה יותר של חופש ביקוי לעומת סיעון בבית המשפט, אולם עדיין ט להקפיד בדרך התבטאותו ביטוי משתלח וגם גם שלא בשדוח של לקוח ולא בהקשרו של מקובל.

השלישי בו נאכפת האתיקה המקצועית בכלל והחובה להתבטא בדרך ארץ בפרט הוא של עורך הדין כאזרח מן השורה. ככל אזרח, גם לעורך דין, יש חופש ביטוי סוליטי ואזרחי, אי להתבטא בעניינים איבודיים לא סודא... לשכת עורכי הדין אינה בולשת אחדי עורכי סופרמרקט או בחניה... עם זאת, גם בחיינו הפרטיים נדרש עורך הדין לשים גבולות וחו ולדרך התבטאותו, ובמקרים חריגים ויוצאי דופן יש ללשכת עורכי הדין סמכות וחובה סקדרס התנהגות מינימלי".

קובץ לעיל עולה כי על עוה"ד לנהוג בסגנון ושפה הולמים. אך יש לשמור על האיוון בק 2 מתד חופש הניסוח ומאידך השמירה על כבוד המקצוע וטוהור. על עוה"ד לנהוג באיטק ואין הוא יכול להשתלח ולקרוא דרור ללשונו גם כלפי לקוח לשעבר בכל שהוא ריונה וזעם.

גו מרשעים את חנקבלת בעבירות המפורטות באישום השני בקובלטה.

סוף דבר

לסיכום ואנו מודים על אהדתו של:

105. לכות את הנקבלת בעבירות של אי מתן צורה לבית המשפט לעשות משפט, הפרעת לבית המשפט לעשות משפט, הפרת הלכת ממונות ומסירות ללקוח, במפורט באישום הראשון בקובלנה בתיק בדיים 121/13, בכך שלא הודיע לבית המשפט לענייני משפחה בירושלים שהוצג טיעון עובדתי שאינו נכון ככתב הגנה אותו הגישה בתביעת מונות.
106. להשיע את הנקבלת בעבירות של טיעון עובדתי המשפטי בידועה שאינו נכון, מעשים המוגעים בכבוד המקצוע עריכת הדין והתנהגות שאיננה הולמת את מקצוע עריכת הדין, במפורט באישום הראשון בקובלנה בתיק בדיים 121/13, בכך שהוציאה טיעון עובדתי שאינו נכון ככתב הגנה אותו הגישה בתביעת מונות בבית המשפט לענייני משפחה בירושלים.
107. להשיע את הנקבלת בעבירות של מעשים המוגעים בבחור המקצוע עריכת הדין והתנהגות שאיננה הולמת את מקצוע עריכת הדין, במפורט באישום השני בקובלנה בתיק בדיים 121/13, בכך שכינתה מתלונן "טכיל פותרע" ובתבה על התנהלות הקובלת ש- "מאן דהוא השתגעונו".
108. המכינות תעבור באדימונות העתק ממכרעת הדין לצדדים בדואר וזאת על פי בקשתם והסכמתם של צדדים לקיים הקראתה של הכרעת הדין, ולקבלה בדואר.

התיק נקבע להמשיך זימן ליום 21.12.15 בשעה 17:00 לשמינית ראיות לסייעתים לפגוט.

המוכרות באליבותה תעבור הכרעת הדין לצדדים והנאמן את הצדדים לשיבת סייעתים לפגוט.

נסן היום 18.11.2015, בחקדור הצודדים.

הרבני ארז, ע"ד
חב"ד

גרשון שרון, ע"ד
אב"ד

אבשלום ארז, ע"ד
חב"ד

תאריך: 19.7.2016	שרון גרשוני, עו"ד - אב"ד אריה אגולסקי, עו"ד - חב"ד ארז חרכבי, עו"ד - חב"ד
------------------	---

בעניין: ועדת האתיקה המחוזית של לשכת עו"ד מחוז תל אביב-יפו והמרכז
ע"י ב"כ עו"ד אקרמן לילך

תקובלת

נגד

הנקבלת

הר אבן דיאנה, עו"ד
מ.ר. 8977 ת.ז. 7691942
ע"י ב"כ עו"ד חנה כהן ואח'

ג ז ר ד י ו

רקע

- בהכרעת הדין מיום 18.11.2015 הורשעה הנקבלת בעבירות של טיעון עובדתי ומשפטי בדיעה שאינו נכון, על פי סעיף 34 לכללי לשכת עורכי הדין (אתיקה מקצועית) (להלן: "הכללים"). התשס"ו-1986 וסעיף 2)61 לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א-1961 (להלן: "חוק"), מעשים הפוגעים בכבוד מקצוע עריכת הדין עפ"י סעיפים 53, 1)61 לחוק והתנהגות שאיננה הולמת את מקצוע עריכת הדין עפ"י סעיף 3)61 לחוק, בכך שהציגה טיעון עובדתי בדיעה שאינו נכון, בכתב הגנה אותו הגישה בתביעת מזונות בבית המשפט לענייני משפחה בירושלים.
- כמו כן הורשעה הנקבלת בעבירות של מעשים הפוגעים בכבוד מקצוע עריכת הדין והתנהגות שאיננה הולמת את מקצוע עריכת הדין, עפ"י סעיפים 53, 1)61 לחוק, בכך שכנתה מתלונן "נוכל מתעב" וכתבה על התנהלות הקובלת ש- "מאן דהוא השתגע!!!".
- באותה הכרעת דין, זכתה הנקבלת מעבירות של אי-מונן עזרה לבית המשפט לעשות משפט עפ"י סעיפים 54, 1)61 ו- 2)61 לחוק, הפרעה לבית המשפט לעשות משפט והפרת חובת נאמנות ומסירות ללקוח, עפ"י סעיף 2 לכללים וסעיפים 54, 1)61 ו- 2)61 לחוק.
- יצוין כבר עתה, שהכרעת הדין ניתנה לאחר שמענת ראיות והגשות סיכומים בכתב מטעם הצדדים.
- ביום 7.6.2016 נשמע טיעונים לעונש מטעם הצדדים.

טיעוני הקובלת

6. הקובלת ביקשה לחטיל על הקובלת את העונשים הבאים:
 - (א) השעיה בפועל לתקופה של חודשיים ימים;
 - (ב) חשיעה על תנאי לתקופה של 12 חודשים;
 - (ג) קנס בסך 7,500 ₪;
 וכן ביקשה שורה על תשלום הוצאות הלשכה בסך 2,500 ₪ לקובלת ובסך 2,500 ₪ למתלונן.
7. ב"כ הקובלת ציינה שהקובלת "לא נטלה אחריות, לא התנצלה ולא הביעה חרטה כנה עד ליום זה בגין הכינויים שבהם עשתה שימוש הן כלפי המתלונן והן כלפי ועדת האתיקה" (רי פרוטי הדיון מיום 7.6.16, עמ' 3-2).
8. בתמיכת לבקשתה להטלת העונש כמפורט בסעי' 6 לעיל, הגישה ב"כ הקובלת לעיונו את פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים בצמל"ע 12-09-4393 **חיימוב נ' לשכת עורכי הדין – מחוז תל אביב** יחד עם פסק דינו של בית הדין המשמעתי המחוזי בגד"מ 133/09 עליו נסוב הערעור הנ"ל, וכן את גזר דינו של בית משפט השלום בתל אביב בת"מ 5461/06 מ"י נ' **חיים רמון**.
9. בתגובת לשאלת חברי בית הדין כיצד קשורים פסקי חדין הנ"ל לענייננו – שהוא כזכור שלב הטיעונים לעונש בגין עבירות קונקרטיות – השיבה ב"כ הקובלת שפסקי חדין תוגשו כאסמכתאות לשיקולי ענישה, הא ותו לא. לאור חזרת אבי"ד בדיון הודתה ב"כ הקובלת שעניין **חיימוב** "רחוק כל כך מהמקרה שלנו" (רי פרוטי הדיון מיום 7.6.16, עמ' 7).
10. ב"כ הקובלת טענה כי חקבלת לא חזרה בה ולא הביעה התנצלות וחלקה על טענת ב"כ הנקבלת כי הובעה חרטה.
11. לאחר הפסקה לצורך המצאת פסקי דין שיתמכו בעונש המבוקש, הצטרף לדיון פרקליט ועדת תאתיקה, אשר פתח את דבריו בהצהרה לפיה "ועדת האתיקה ואני לא כבולים לפסיקה קודמת ביחס לענישה" וכי יש לקובלת "פררוגטיבה ... לטעון לגבי העונש הזה" (הדגשה לא במקור; רי פרוטי הדיון מיום 7.6.16, עמ' 9). בהתייחס לתיק דן, נטען באופן כללי שהעונש הוא מידתי ביחס לעובדות התיק, ובסופו של יום לא מצאו לנכון ב"כ הקובלת להציג לידינו אסמכתאות מן הפסיקה באשר לרף הענישה המקובל בעבירות דומות.

טיעוני הנקבלת

12. ב"כ הנקבלת בטיעוניה לעונש ציינה שהנקבלת היא עורכת דין ותיקה, בעלת מוניטין, ללא עבר משמעתי. היא סיפרה שחחליק המשמעתי גרם לנקבלת לעוגמת נפש רבה ולא מן הנמנע גם להתפרצות מחלה קשה, אשר חיתה בשליטה במשך שנים.

13. בייכ הנקבלת טענה שהגשת הקובלנה לא היתה מידתית בהשוואה למקרים רבים אחרים של התנהלות לקויה של עורכי דין. בייכ הנקבלת הטעימת שההתבטאויות של הנקבלת לא טרסמו ברבים, אלא הועלו רק במכתב ללשכת עורכי הדין, בתגובה לתלונה של אדם אשר אינו טלית שכולה תכלת.
14. בייכ הנקבלת טענה שתאמירות של הנקבלת בוצעו על רקע מצב נפשי קשה, אשר כלל תחושות של נצול, פגיעה וכפיות טובה של המתלונן כלפיה.
15. לפיכך, ביקשת בייכ הנקבלת שנסתפק בעונש של נזיפה בלבד, ללא ענשי חשעיה וקנס וללא תשלום הוצאות למאן דהוא, וטענה שהענישת המבוקשת על ידי הקובללת אינה מידתית בכל קנה מידת.
16. במישור האישי, ציינה בייכ הנקבלת שהנקבלת נאלצה לצמצם את תיקף הפעילות במשרדה עקב מצבה הבריאותי וכי עול המשרד נופל בלעדית עליה.
17. בייכ הנקבלת טענה שהיתה התנצלות מטעם הנקבלת כבר בדיון הראשון, אולם בייכ הקובללת חלקו על טענת זו; בייכ הנקבלת נמנעה מלהפנות אותנו לפרוטוקול תתומך בטענתה.
18. לבסוף, ביקשה בייכ הנקבלת להחיל את טענותיה גם בהקשר של האישום הנוסף, אשר עניינו העלאת טיעון עובדתי בידיעת שאינו נכון.
19. גם בייכ הנקבלת נמנעה מלהציג אסמכתאות כלשהן כתמיכה לטיעוניה לעונש.
20. זכות המילח האחרונה שמורח לנאשם, בענייניו הנקבלת. הנקבלת ביקשת לומר כמה מילים באופן אישי. הנקבלת חזרה על עיקרי הטענות אשר הועלו על ידי בייכ, והוסיפה שעצם ניהול החליק נגדה הוא העונש הגדול ביותר. בסוף דבריה התנצלה הנקבלת על שימוש במילים לא נכונות והדגישה שלא ניתן לנתק את תאמירות מכך שלדעתה לא היה ממש בתלונה. לגבי האישום של טיעון עובדתי בידיעה שאינו נכון, ציינה הנקבלת שהטיעון שלה נבע מראייתה את תיקי המשפחה באופן אחר מאשר בית הדין בהכרעת הדין

דין

תחולת תיקון 113 לחוק העונשין על תליכים משמעתיים

21. תיקון 113 לחוק עונשין, הושלח-ז'1977 (לתלן: "תיקון 113"), מתייחס לתבניית שיקול הדעת השיפוטי בגזירת העונש, והוא אינו חל בהליכים שאינם פליליים, מעצם היותו תיקון בתוק העונשין.

יחד עם זאת, מגמת הפסיקה היא להחיל תיקון זה גם בגזירת העונש בהליכים משמעתיים, כפי שהסביר זאת כבי השופט דרורי בעמל"ע 24122-10-12 אכרתם בצלאל בית הלוי נ' לשכת עורכי הדין - מחוז תל אביב (פורסם בגב):

"כידוע, מאז הודש יולי 2013, בהליכים פליליים, יש לגזור את העונש על פי האמור בסעיף 1א של פרק ולחוק העונשין, התשל"ז-1977, ובזאת כפי שהוסף בחוק העונשין (תיקון מס' 113), התשע"ב-2012 (לחלן- "החוק")... נכון, כי מבחינה פורמלית תיקון זה הוא חלק מחוק העונשין העוסק במשפט הפלילי (הרגיל). לכן על פני הדברים אין לו תחולה בדין המשמעתי. ברם, לאור הזיקה והקשר בין הליכים פליליים ופליליים, לבין הליכים משמעתיים, מן הראוי לשקול נושא זה, או למצער, לקבל השראה מאותו תיקון 113, העוסק בהבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה, וקובע את עקרונות הענישה, ופרוט השיקולים בהם יש להתחשב בגזירת הדין... גם אם לא ייושמו הוראות החוק האמור, ככתבם וכלשונם, בדרך של קביעת מתחם הענישה, וחוספת השיקולים חשונים המאפשרים "תנועה" בתוכו, לקולא ולחומרא, ואף סטייה מעבר לו, עדיין ראוי ללמוד מן הדרך שבו הורה המחוקק לבית המשפט כיצד לגזור עונש פלילי, כיצד לנהוג בגזירת עונש משמעתי." (הדגשה לא במקור)

22. זאת ועוד, בעמל"ע 33798-02-13 וורד עאסי נ' לשכת עורכי הדין – מחוז חיפה (פורסם בגב) קבע כבי השופט דרורי מבחן נוסף לצורך גזירת העונש בחליכים משמעתיים – "מבחן העבירה המקבילה בדין הפלילי". אולם נוכח העובדה כי הרשעתה של הנקבלת מקורה בדין המשמעתי בלבד, איננו נדרשים למבחן זה.

23. יחד עם זאת, יש לזכור כי תכלית שיקולי הענישה בדין הפלילי אינה זהה באופן מוחלט לתכלית שיקולי הענישה בדין המשמעתי, כך שבגזירת העונש המשמעתי על בית דין זה להתחשב אף בשיקולי ההרתעה, באופן כזה שהמסר שייצא תחתיו יהיה ברור וחד משמעי, מתוך תקווה הצופה פני עתיד למיגור חרעה החולת ביחס לציבור עורכי הדין ולשמירת על כבוד המקצוע (ראה עליע 3467/00 הוועד המחוזי של לשכת עורכי-הדין בתל-אביב-יפו נ' צלטנר, פורסם בגב, מפי כבי השופטת פרוקצ'יה).

קביעת מתחם הענישה

24. קביעת מתחם ענישה נכון מחייב בדיקה של פסיקות חמתייתסות לאירועים דומים, עד כמה שניתן, לאירועים שבמנינו.

25. ביחס לקובלנה הנדונה, חגם שהאישום הראשון עניינו העלאת טמון עובדתי בידועה שאינו נכון והאישום השני עניינו שתי אמירות בלתי-ראויות של הנקבלת, הרי שכל המעשים עולים כדי עבירת של מעשים חפוגעים בכבוד מקצוע עריכת הדין, עפ"י סעיפים 53, 1161 לחוק, בהתאם לנטען בקובלנה וכתתאם להכרעת הדין, ואנו רואים לנכון לקבוע מתחם ענישה משותף לכלל העבירות בקובלנה בתן תורשעה חנקבלת.

26. **האישום הראשון** הוא העלאת טמון עובדתי בדיעמ שאינו נכון. עבירת משמעט זו יכולת להתרחש בקשת רחבת של נסיבות, אשר עיקרן הבדלים ביסוד הנפשי: כהטעיה מכוונת על מנת להשיג יתרון לא הוגן בהליך משפטי או בפני גורם בעל סמכות או בפני צד שכנגד; כהטעיה מכוונת ללא מטרה זרה בצידה; עם תוצאה בלתי-צודקת או בלעדית; מתוך מודעות בלבד ללא כל כוונה; ולא מדובר ברשימה סגורה. מכל מקום, העלאת טיעון עובדתי בדיעה שאינו נכון גם בתרחישים של מודעות בלבד, ללא כוונת זדון, הינה התנהלות פסולה אשר אינה עומדת בנורמות של מקצועיות, רצינות ואחריות בחן מחויבים עורכי דין באשר הם.

27. **האישום השני** הוא אמירות בלתי-ראויות כלפי המתלונן וכלפי ועדת האתיקה המחוזית אף כאן, מטבע הדברים, תיתכן קשת רחבת מאד של התבטאויות, בוטות יותר ובוטות פחות, בגסיבות מחמירות או בגסיבות מקילות, במספר רב של מקרים או כאירוע נקודתי, וכיו"ב. מכל מקום, וכפי שקבענו בהכרעת הדין: "על עוה"ד לנהוג בסגנון ושפה הולמים. אכן יש לשמור על האיזון בין שני ערכים, מחד חופש הביטוי ומאידך השמירה על כבוד המקצוע וטוהרו. על עוה"ד לנהוג באיפיק ובנימוס ואין הוא יכול להשתלח ולקרוא דרור ללשונו גם כלפי לקוח לשעבר ככל שהוא רותח זועם".

28. מקצוע עריכת הדין מחייב את העוסקים בו לנהוג בהגיטות, ביושרה, בגאמנות, במסירות ובניקיון כפיים, שבלעדיהם אין עורך הדין ראוי או כשיר לעסוק במקצוע עריכת הדין; בהתאם לכך, מטרתו של הדין המשמעתי, בין היתר, לתגן על הציבור ועל טוהר המקצוע, שכן תדמית עורכי הדין בעיני הציבור היא תנאי הכרחי לפעילות תקינה של עורך הדין. תאר זאת יפה כבי השופט ברנזון בעלייע 7/73 עורד-דין פלוני ג' תוועד תמחוזי של לשכת עורכי-הדין, תל-אביב-יפו (מרטס בנבנ):

"אמנת פירושה אמת ויושר, ומסירות פירושה תרצות ושקידה, זבקות ואדיקות כשחאינטרס של הלקוח עומד בראש מעייניו ודאגותיו של עורך הדין." (הדגשה לא במקור)

29. נציין שוב שהצדדים נמנעו מלהציג בפנינו פסיקה כלשהי כדי לתמוך בעמדותיהם העונשיות המנוגדות ואף לא טענו לגבי מתחם הענישה החולס במקרה דין.
30. כפי שנפרט לחלן, אנו סבורים שלגבי שני האישומים, נסיבות ביצוע העבירה הינן מהרף התחתון לחסית, מבחינת החומרה.
31. לגבי האישום של העלאת טיעון עובדתי בידיעת שאינו נכון: לא נטען ולא תובאו בפנינו ראיות כלשהן בדבר כוונה של הנקבלת להשיג יתרון בלתי-הוגן בתביעת המזונות; לא נטען ולא תובאו בפנינו ראיות לפיה הושג בפועל יתרון בלתי-הוגן כלשחו באותו חלק; לא נטען ולא תובאו בפנינו ראיות לפיהן נזק בעקבות הטיעון העובדתי תנייל. הגם שדחינו את טענת הנקבלת, לפיה הטיעון העובדתי הוא נכון והרשענו אותה בעבירת משמעת זו, אנו נותנים משקל לטענתה, לפיה סבורה היתה בכנות שלא חיה פגם בניסוח כתב ההגנה.
32. להלן מבט על פסיקה בה הורשע עורכי דין בעבירות אשר עניינן טיעון עובדתי לא נכון:
- א. בבדי"מ 206/10 (פורסם בפדאור אתיקה) נדון מקרה בו הגיש עורך דין לבית הדין תאזורי לעבודה מסמך של פלוגתאות ומוסכמות שלא היה מוסכם על הצד שכנגד, לצד עבירת של גילוי אסור של מסמך מהליך גישור. בית הדין המשמעתי האזורי הרשיע את עורך הדין, בין היתר, בעבירה של טיעון עובדתי בידיעה שאינו נכון, ובמסגרת גזר הדין התחשב במצבו הרפואי ובחרטום שתביע, לצד הרשעה קודמת אחת, והטיל עונש של חודשיים השעיה על תנאי למשך 3 שנים וכן תורת על תשלום חוצאות לשכח בסך של 2,000 ₪.
- ב. בבדי"מ 96/11 (פורסם בפדאור אתיקה) נדון מקרה בו הציג עורך דין מצג שקרי בפני בית הדין הרבני האזורי. בית הדין המשמעתי האזורי ציין שמדובר בעורך דין ללא עבר משמעתי אשר הביע חרטה ונטל אחריות, ואימץ חסדר טיעון בין הצדדים לפני הוטל עונש של 12 חודשי השעיה על תנאי למשך 3 שנים וכן ניתנה הוראה בדבר תשלום חוצאות בסך של 2,000 ₪.
- ג. בבדי"מ 19/13 (פורסם בפדאור אתיקה) נדון מקרה בו ערכת דין, אשר כיהנה ככונסת נכסים, הסתירה מבית המשפט את העובדה, כי הנכס נמכר לקרוב משפחה במחיר מופחת. בית הדין המשמעתי האזורי התחשב במצבה הרפואי של ערכת הדין ובגילה ובכך שהינה מפרנסת יחידת, לצד העובדה שלא הובעת חרטה, והטיל עונש של שנה אחת של השעיה בפועל וכן השעיה על תנאי של 3 שנים למשך תקופת תנאי של 36 חודשים.
- ד. בבדי"מ 48/13 (פורסם בפדאור אתיקה) נדון מקרה בו עורך דין העלה טיעון עובדתי לא נכון בתגובה לתלונה על חפסקת טיפול תוך גרימת נזק ללקוח. בית הדין המשמעתי האזורי הרשיע את עורך הדין, בין היתר, בעבירה תנייל, התחשב בעברו הנקי

ובנסיבותיו האישיות ואימץ הסדר טיעון בין הצדדים לפיו הוטל עונש של 6 חודשי השעיה על תנאי למשך 3 שנים וכן ניתנת הוראה על תשלום חוצאות בסך של 2,500 ₪.

ה. בבדי"מ 3/16 (מרסס בפדאור אתיקה) נדון מקרה בו עורכת דין לא הגישה תביעה עבור לקוח ושיקרה לו אודות המחול, בית הדין המשמעתי האזורי התחשב בעברה חנקי, בנסיבותיה האישיות ובכך שנטלת אחריות על חתנותיה, ואימץ הסדר טיעון בין הצדדים לפיו הוטל עונש של חודשיים השעיה בפועל וכן 6 חודשי השעיה על תנאי למשך 12 חודשים.

33. לגבי האישום של האמירות הבלתי-ראויות: לא ניתן להתעלם מכך שהייתה כאן פגיעה בלתי-זניחה בערך החברתי שביסוד עבירת משמעת זו, וכי אין לקבל בשום אופן אמירות כאלה של עורך דין כלפי לקוח, אשר מגיש תלונה נגדו. ובזדאי לא כנגד ועדת האתיקה, שהינה גוף ציבורי, אשר עושה מלאכתו נאמנת ואמון על שמירת העולם הערכי של עורכי דין, יחד עם זאת, האמירות דגן, באופן יחסי, אינן טעמנו ברף הגבוה מבחינת חבטות, ואנו מאמינים לקבלת שהדברים נאמרו על רקע מצב נפשי קשה אשר כלל תחושות של ניצול, פגיעה וכפיות טובה של המתלונן כלפיה ותסכול מתליך התלונה, אשר היה בבירור אותה עת בוועדת האתיקה המחוזית. לא למוותר לציין, שאף אנתנו כתבנו לגבי המתלונן את הדברים הבאים: "איננו סבורים שתמתלונן היה עקבי בעדותו והוא לא הותיר עלינו רושם מהימן כלל ועיקר. עדותו הייתה רצופה אי-דיוקים וניסיון להתחמקות מסתירות שנמצאו בגרסאותיו".

34. להלן מבט על פסיקה בתם הורשעו עורכי דין בעבירות אשר עניינן התבטאויות בלתי-ראויות:

א. בעמ"ל 40311-11-15 יוסף ג' לשכת עורכי הדין - מחוז דרום, מרסס בנב, נדון מקרה בו הועמד המערער לדין משמעתי, לאחר שכתב לוטריוניות עירונית את הדברים הבאים: "את יצור נתעב ועלוב ואני מאחל לך ולכל אחד מבני משפחתך כי סזמו יהא כסופו של דינגו, אנתנו עוד ניפגש בבית המשפט - תמסרי זאת לעלובי הנפש שאת פינכתם את מלחכת". בית המשפט המחוזי שקל לדחות את הערעור רק בשל כך שבערעורו לבית הדין המשמעתי תארצי כתב המערער: "שגה בית הדין הארצי, בנסחתו פעם אחר פעם, לעוות את פני המציאות ביפיה לטובת גיה"ד קמא ובהשחרתה לרצת המערער באורח המלמיד בספק את יושרתו". בסומו של דבר, נדחה הערעור לבית המשפט המחוזי והותר על כנו עונש השעיה של 36 חודשים. יצוין שבעברו הושעה המערער לחמש שנים.

ב. בבדי"מ 75/99 (מרסס בפדאור אתיקה) נדון מקרה בו התבטא עורך דין בצורת חריפה ובוטה כיחס לשופטת שבפניה תופיע. לאחר שהתנצל על מעשהו וכתתחשב בכך שהייתה זו הרשעתו הראשונה, הסתפק בית הדין המשמעתי בעונש של אזהרה בלבד.

- ג. בבדיים 23/01 (פורסם בפדאור אתיקה) נדון מקרה בו התבטא עורך דין בצורה לא ראויה כלפי הרבב של בית המשפט המחוזי. עורך הדין הביע צער על המקרה והדברים נאמרו בעידנה דריתחא, ובית הדין המשמעתי הטיל עליו עונש של נזיפה לצד חוראה בדבר תשלום הוצאות בסך של 2,000 ₪ לקובלת.
- ד. בבדיים 6/06 (פורסם בפדאור אתיקה) נדון מקרה בו התבטא עורך דין ותיק בכתבי ערעור בצורה לא ראויה כלפי הערכאה חדיונית, כאשר בעברו הרתוק הרשעה קודמת בנין עכירה דומה. בית הדין המשמעתי הטיל עליו עונש של חשעה על תנאי של חודשיים לתקופת תנאי של שנתיים וכן נזיפה.
- ח. בעליע 2293/04 (פורסם כנבנ) נדחה ערעור, בין השאר, על גזר דין בו הוטל עונש של אזהרה, לצד חוראה בדבר תשלום הוצאות, על עורך דין אשר התבטא בצורה בלתי-ראויה כלפי דין בבית הדין הרבני האזורי. בית המשפט העליון העיר כי "העונש שהוטל על המערער הוא עונש מינימאלי, כמעט סמלי".
- ו. בעליע 2379/07 (פורסם בנבנ) התקבל ערעור על זיכוי של עורך דין בבית הדין המשמעתי הארצי בשני אישומים שענינם תבטאות בלתי-ראויות נגד חבר למקצוע. בית המשפט העליון השיב על כנו את גזרי דינו של בית הדין המשמעתי המחוזי – נזיפה בכל תיק והוצאות ללשכה בסך של 1,000 ₪ בתיק אחד וקנס של 1,000 ₪ בתיק האחר – כאשר הוא מציין שתיה מקום לחמיר בעונשו של תמשיב, אלמלא תכלל לפי ערכאת ערעור אינה ממצה את הדין.
35. לאור האמור, אנו קובעים את מתחם הענישה בהליך זה בנין עבירות בהן הורשעה הנקבלת בין עונש של נזיפה, ברף התחתון, לבין עונש של חשעה בפועל לתקופה של שישה חודשים, ברף העליון, כאשר מתתם זה כולל השעה מרתנית, קנס כספי, והוצאות לקובלת ולמתלונן.

מן הכלל אל הפרט

36. לאחר שקבענו את מתחם הענישה ההולם במקרה דנן, עלינו לגזור את דינה של הנקבלת.
37. כפי שהוזכר לעיל, הקובלת עצמה, במסגרת טיעוניה לעונש, לא המציאה פסיקה אשר כוללת רכיב ענישה של השעה בפועל במקרים דומים לאלו של הנקבלת ובחתחשב בנסיבות האישיות כפי שיפורט להלן.
38. פסקי הדין אותם סקר בית הדין, אף שהיה על הצדדים להביאם בפניו (או פסקי דין דומים), מעלים כי מדיניות הענישה בדרך כלל אינח כוללת רכיב של חשעה בפועל. לפיכך, חטלת עונש של חשעה בפועל בנסיבות דנן, יהא בה משום חריגה ממדיניות ענישה אחידה. אשר נחוצה לצורך רכישת אמון ויציבות למערכת המשמעית המשפטית.

39. סבורים אנו כי ככלל, העלאתו של דף הענישה צריך שתיעשה בהדרגתיות, מתוך בחינה כפולה של דף הענישה הנוהג, הן באשר לעבירות הקונקרטיות שלפני בית המשפט והן בהתייחס לעבירות אחרות בדיני העונשין. לעניין זה ראה ע"פ 2247/10 ימנוני נגד מדינת ישראל, פורסם כנבו, בעמוד 744: "ככלל, העלאתו של דף הענישה צריך שתיעשה בהדרגתיות, מתוך בחינה כפולה של דף הענישה הנוהג, הן באשר לעבירות הקונקרטיות שלפני בית המשפט והן בהתייחס לעבירות אחרות בדיני העונשין. הצורך בבחינה כפולה מעין זו הוא בדור: הבחינה האחת נדרשת כדי לשמור על הצורך בדבר אחדות הענישה, למען יושתו עונשים דומים על אלה המבצעים עבירות דומות (בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה). תבחינה השנייה נדרשת כדי לשמר את קיומו של מדרג ענישה חגיגי בין העבירות השונות, כך שלא ייווצר מצב שבו מלוני, אשר הורשע בעבירה מסוימת, יישא בעונש כבד יותר מאלמוני אשר הורשע בעבירה חמורה יותר."

40. במכלול הנסיבות של תיק זה, איננו סבורים כי מדובר במקרה חמור של ביצוע עבירות על ידי הנקבלת. יחד עם זאת, אין לשכוח שהנקבלת הורשעת בשתי קבוצות של עבירות – הן טיעון עובדתי בדיעה שאינו נכון והן התבטאויות בלתי-ראויות – ואנו מקבלים בעיקרה את טענת חקובלת, לפיה הנקבלת נמנעה מלקחת אחריות כנה ומלאה על מעשיה ולא הביעה חרטה אמיתית, לא לגבי האישום של טיעון עובדתי בדיעה שאינו נכון ובעיקר לגבי האישום של אמירות בלתי-ראויות. אדרבא, גם בטיעוניה לעונש, הבחירו הנקבלת ובי"כ, גם במת שאמרו וגם במה שנמנעו לימרו, כי חנקבלת עדיין סבורה, כי האמירות הינן נכונות וכי הינה לה הזכות להתבטא כך בנסיבות דעו והרושם שלנו היה, שהתנצלות שנרשמה בפרוטוקול ניתנה "בחצי פה".

41. לצד דברים אלה, אנו נותנים גם משקל לנסיבותיה האישיות של הנקבלת, אשר נטענו בפנינו ואשר לא נסתרו על ידי חקובלת, כמפורט להלן.

42. מדובר בנקבלת אשר עוסקת במקצוע מזה כארבעים שנה. תקופה מרשימה ובלתי-מבוטלת – עם עבר נקי בתחום המשמעתי. חנקבלת הינה עורכת דין בעלת מוניטין רבים בתחום עיסוקה וזוכה להערכה על ידי גורמים משפטיים.

כמו כן, אנו נותנים משקל מסוים למצב הבריאותי העכשווי של חנקבלת ולטענות בדבר צמצום חיקף הפעילות במשרדה בעקבות זאת וככלל זה למשמעות של הטלת עונש של השעיה בפועל, אף לתקופה של חודשיים כפי שביקשה חקובלת, שאינו תואם את דף הענישה שהוכא בפסיקה לעיל בנסיבות דומות.

43. התלבטנו האם להטיל על הנקבלת עונש של השעיה מותנית, לאור ההרשעה בשני האישומים ובהתחשב בכך שלטעמנו לא הוכעה חרטה כנה ומלאה. לאחר שקילת הדברים, ולו לפני משורת הדין, החלטנו שלא להטיל גם עונש של השעיה מותנית, מתוך תקווה ואמונה

שעורכת דין רצינית ואחראית כמו הנקבלת תפנים את המסר העולה מפסק הדין ותקפיד שלא להיקלע בעתיד לסיטואציה דומה.

44. לאור כל האמור לעיל, בנסיבות המיוחדות של תיק זה, אנו נוזרים על הנקבלת את העושים תבאים:

44.1. לזיפה.

44.2. איננו סבורים כי יש בנסיבות דגן מקום לחטיל על הנקבלת קנס כספי בנוסף לעונש החיל.

יחד עם זאת, אנו מקבלים את בקשת הקובלת לחייב את הנקבלת בתוצאות חקובלת בסך של 2,500 ₪, אשר ישולמו תוך 30 ימים מיום מתן גזר הדין. לא ישולמו התוצאות במתעדן – יישאו הפרשי רכיבת והצמדה עד למועד התשלום בפועל.

44.3. אנו דוחים בשתי ידיים את בקשת הקובלת לחייב את הנקבלת לשלם תוצאות למתלונן – ואין לנו אלא להפנות שוב אל הדברים אשר אמרנו בנוגע למתלונן ולעדונו בפנינו, בהכרעת הדין.

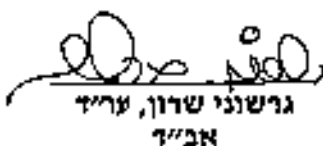
45. זכות ערעור כדין

46. פרסום כמקובל.

ניתן היום, 19/11/16, בנוכחות ב"ד קובל - ע"ד ארמון, כ"ד קובל - ע"ד ארמון, א"ד קובל - ע"ד ארמון, א"ד קובל - ע"ד ארמון

העתק גזר דין התום נמסר לצדדים.

אריה אנוליק, ע"ד
חב"ד

גרשוני שרון, ע"ד
חב"ד

אריה הרפז, ע"ד
חב"ד